

Andai

2008 gegužė, nr. 25

NEAPIBRĖŽTO LAIKO PERIODINIS LEIDINYS

añdai - Dabartinės lietuvių kalbos žodynas - prv. anądien, anąsyk: A. smarkiai lijo

KAINA SUTARTINĖ

Redaktorių žodis

Redaktorės Viktorija ir Unė

Skubantys išvargę liceistai...
...su giliu oro gurdžiu
mėginantys įkvėpti gabalėlį
pavasario.

Ei, sustokit trumpam. Suteikit sau valandėlę poilsio ir pamirškite egzaminus, kontrolinius ir darbų krūvas. Pažvelkit į Licėjų, kuri netrukus teks palikti (vieniems tik vasarai, o kitiems jau visam laikui), ir nusišypsokit jam. Juk tam galima skirti kelias akimirkas. Nes išties atrodo, kad netrukus ateis vasara, o tūlo liceisto veidas taip ir liks išbalęs ir surūgęs, o akyse matysis tik matematikos

vadovėlio atspindys.

Štai rankose laikote pražuvėlius „Andus“, kuriuos išvysti, matyt, tikėjosi retas optimistas. Kad ir kaip bebūtų keista, mes čia. Nors galėjo būti visko. O kiek dar šiemet panašių dalykų buvo Licėjuje? Kiek renginių dingo ar nukentėjo dėl prasto organizavimo, barnių ar pykčių? Kiek pasipiktinusių? Kiek besistengiančių ši tą pakeisti? Kažkur pasimetė liceistų ryžtas. Matyt, ir vėl pritrūko šypsenos...

Bet ne apie tai turėjom rašyti. Štai „Andai“. Su naujais veidais (visiškai netikėtai čia atsidūrusiais), pilnutėliai visų metų renginių,

atgaivintų ir pamirštų rubrikų, minčių. Žvilgtelkit, mielieji, ir bent minutėlei užmiršite galvos skausmus. Gal net oras pakvips vasara. Ir atleiskite, jei kiek per daug čia didaktikos. Tiesiog norėtūsi, kad visa, kas gražu, nedingtų. O tam tereikia šiek tiek pasistengti...

Turinys

Redaktorių žodis	2 psl.
Kas Tau yra licėjus?	3 psl.
Lietuvos mokyklas ir universitetus ištiko gili krizė	4 psl.
Karnavalas	6 psl.
Mediumas	7 psl.
Nerealūs atsakymai į nerealius klausimus	9 psl.
Johann Wolfgang von Goethe „Faustas“	
Lietuvos nacionaliniame dramos teatre	10 psl.
„Hard Candy“, 2005, USA	11 psl.
Kalėdiniai pyragai	11 psl.
Pasiklydę sapnų karalystėje: licėjaus šimtadienis	12 psl.
Diena su Palmira Bitiniene	16 psl.
Madų šou	16 psl.
Licėjaus kino festivalis `08	18 psl.
Kaip mes mylime Euroviziją	19 psl.
Perliukai	20 psl.

Redaktorės:

Unė Kaunaitė, 2b,
Viktorija Navickaitė, 2d

Techninis redaktorius:

Daumantas Baltrušaitis, 2c

Straipsnių autoriai:

Mantas Nemanis, 3b,
Ieva Masytė, 4d,
Unė Kaunaitė, 2b,
Kostas Jakeliūnas, TB1,
Viktorija Navickaitė, 2d,
Aura Petraitytė, 3c,
Rūta Bučiūnaitė, 3b,
Vera Bukina, 2d
Tomas Tvarijonas, 4d

Viršelio autorė:

Ada Kovaliukaitė, 2d

Nuotraukos straipsnių autorių,
iš asmeninių archyvų arba
www.licėjus.lt

Redakcijos nuomonė ne visada sutampa su straipsnių autorių nuomone!

Kas Tau yra licėjus?

Mantas Nemanis

Kiekviena licėjaus mokinių karta yra labai savita ir nepakartojama, kiekviena su savim atsineša kažką naujo, kiekviena iš jų turi savas vertybes, įpročius, žaidimus, net savus pokštus, tačiau tikriausiai visoje mokyklos istorijoje nėra mokinio, kuriam nebuvo užduotas klausimas: „Kas tau yra licėjus?“ Tikėkimės, kad tokių ir nebus, nes iki tol, kol bus žmonių, mąstančių apie tai, kodėl jie kiekvieną rytą keliasi anksti ryte, kodėl, vos spėję išgerti šiltos arbatos, palieka jaukus namus, kodėl visi aplinkui tik ir skelbia: „Licėjus — tai gyvenimo būdas“, — tik tol gyvens neapibūdinama licėjaus dvasia. Žinoma, nereikia piešti apokaliptinių vaizdų apie būtinybę kiekvieną rytą ir vakarą pagalvoti, koks „neapsakomai šaunus ir nuostabus“ yra licėjus, tačiau pasistengti, kad minėtasis klausimas neliktų pamirštas — verta. Taigi pasidomėkime, ką apie licėjų mano dabartiniai jo moksleiviai:

Inga Skrebytė, 1a:

Licėjus — tai mano antrieji namai. Su juo sieju visas savo mintis, svajones, planus ir tikslus. Tai mokykla, kurią kuria jos bendruomenė, nes čia kiekvienas gali atsiskleisti, nebijodamas būti nesuprastas. Galiausiai licėjus — vieta, kur gera būti ir norisi pasikviesti kitus.

Andrius Vaicenavičius, 2b:

Licėjus man visų pirma yra mokykla, tačiau toli gražu ne vien tai. Licėjuje yra daugybė labai linksmų ir kūrybingų žmonių, su kuriais smagu bendrauti, kartu kurti, įgyvendinti įvairias idėjas.

Mokytis čia taip pat nenuobodu, kaip kitose mokyklose.

Tomas Beinortas, 3a:

Licėjus yra gyvenimo taškas, nuo kurio prasideda visi keliai. Man, kaip ir kiekvienam liceistui, licėjus nėra vien tik mokykla. Čia suteikta galimybė mokinių sugebėjimams atsiskleisti, čia gali tobulėti, sutikti geriausius gyvenimo draugus. Prieš septynerius metus skambėjusį reklaminį bulvių traškučių šūkį: „Kartą paragavęs negali sustot“ keiččiau taip: „Kartą išitraukęs į licėjaus gyvenimą negali jo palikti.“

Dominykas Balčiūnas, TB1:

„Jeigu spurgos kvepia meile,
Tai licėjus kvepia spurgom.“

Kristijonas Čyras, 4a:

Licėjus — mokykla, ne gyvenimo būdas!!! Bent jau man. Vilniaus licėjus — tiesiog mokymo įstaiga, kurioje gaunamas žinių kiekis didesnis negu daugelyje kitų mokyklų Lietuvoje. Džiaugiuosi, kad nesiritu stačiai žemyn, matydamas, kaip sėkmingai tai daro mano buvę mokyklos draugai. Daugiau nieko gero nematau, nebent tai, jog čia propaguojamas sportas: krepšinis, tinklinis, futbolas, stalo tenisas, to dar nesu matęs nė vienoje mokymo įstaigoje.

Tomas Tvarijonas, 4d:

Labiau norėčiau atsakyti į klausimą: „Kas man yra Licėjus? (o ne licėjus).“ Net nepradėsiu kalbėti apie tai, kokią kokybę čia atradau: žmonės, idėjos — tokios gerąją prasme keistos, kad pabaigus šią mokyklą, galima net naują užsiėmimą susirasti — ieškoti gyvenime įdomesnių minčių, nei buvai girdėjęs čia, o šiaip

Licėjus — toks mielas padariukas, padėjęs man suvokti vertybes, išmokęs mane kurti bei tobulėti. Aš net dabar žalio supratimo neturiu kaip jis sugeba priversti žmones norėti keistis, o turint noro, pasiimti iš jo tiek daug.

Mindaugas Čekanavičius, Ex-4d:

Man licėjus — tai senasis Jankausko kabinetas, scena, rūšys, „Lukoil'as“, žemos sporto salės lubos ir mokytojai, laisvai bendraujantys su mokiniais. Ir jokių būdu ne akvariumas, ir ne šimtukai!!!

Ričardas Jankauskas:

Licėjus — valstybinė bendrojo lavinimo ir švietimo įstaiga, mano darbo vieta, kurioje sukurtos neblogos sąlygos savirealizacijai. Tai vieta, kurioje galiu bendrauti su įdomiais, originaliais, kūrybingais, kultūringais žmonėmis — tiek mokiniais, tiek mokytojais.

Antanas Skūpas:

Licėjuje prabėgo pusė mano darbinės veiklos, pusė mano gyvenimo. Čia dėstau beveik nuo pat mokyklos gyvavimo pradžios ir per tuos metus mačiau ištis visko. Mokiniai čia nori mokytis, yra labiau motyvuoti, kūrybingesni, originalesni nei daugelyje kitų mokyklų — tai visiems aišku. Tiesa, ir čia pasitaiko visko: yra mokytojų, kurie dirba iš pašaukimo, ir yra tokių, kurie į tai žiūri šiek tiek pro pirštus; mokinių taip pat būna visokių.

O kas Tau yra licėjus?

Lietuvos mokyklas ir universitetus ištiko gili krizė

Ieva Masytė

Lapkričio 20 d. licėjuje svečiavosi vieni iš aukštojo mokslo reformos rengėjų. Skelbime, kvietusiame liceistus dalyvauti susitikime, buvo įrašytos net trys pakankamai garsios Lietuvoje pavardės, tačiau iš tiesų atvyko tik vienos jų savininkas — Lietuvos laisvosios rinkos instituto prezidentas Remigijus Šimašius. Kartu su kolega jis bandė paaiškinti siūlomos aukštojo mokslo reformos privalumus. Žadėtoji diskusija labiau priminė klausimus-atsakymus, o susitikimo pabaigoje daugeliui liceistų apskritai teko nusivilti — jų klausimai buvo paeiliui išklausti, tačiau atsakymams į juos neliko laiko.

Vis dėlto į susitikimą atėję bent sužinojo, kad pagrindinis reformos tikslas nėra vien padaryti aukštąjį mokslą mokamą. Reforma taip pat siekiama, pavyzdžiui, valstybės finansavimą skirti gabiems studentams, o ne aukštosioms mokykloms, kad jos būtų suinteresuotos tuos gabius studentus pritraukti gerindamos mokslo kokybę. (Dabar stipendijas skirsto universitetai — jas gauna tam tikras procentas geriausių kiekvienoje specialybėje besimokančių studentų, t.y. stipendiją gali gauti vidutiniškai besimokantis geologas, o puikiai besimokančiam ekonomistui jos nelieka). Daugiau apie reformą galite pasiskaityti www.amreforma.lt

Ar ši reforma gera, ar nelabai, čia jau kitas klausimas, bet liūdniausias faktas tikriausiai yra, kad ji ir toliau nevyksta, žodžiai

lieka žodžiais. Taigi mums, mielieji, kol kas ir toliau teks šturmuoti užsienio universitetus.

Po susitikimo su licėjaus svečiais „Andai“ nutarė susirasti kitą aukštojo mokslo reformos rengėją, ketinusį atvykti į susitikimą, bet taip jame ir nepasirodžiusį — VU dėstytoją, humanitarinių mokslų daktarą, Lietuvių katalikų mokslo akademijos centro valdybos pirmininką Paulių Subačių — ir pakalbinti jį ne tik apie padėtį Lietuvos universitetuose, bet ir bendrojo lavinimo mokyklose.

Šiandien Lietuvos švietimo sistemoje dirbantis žmogus nėra labai vertinamas. Kaip manote, kodėl taip yra?

Tai yra labai didelė bėda. Egzistuoja tam tikros teorijos, kurios aiškina, kad jaunos valstybės, tokios kaip Lietuva, turi struktūrą, bet neturi užpildo. Pavyzdžiui, yra institucijų, kuriose dirba vos pora žmonių, kai normaliai jų reikia šimto. Pažiūrėjus į XIX a. pabaigą - XX a. pradžią labai matyti, kaip mūsų visuomenė, norėdama tapti modernia nepriklausoma valstybe, sukūrė struktūras, kartais palikdama ten daug tuščių vietų. Tam tikra tvarka buvo pažeista ir visuomenė palaipsniui perėjo į kitokią kultūrinę būklę. Šiandien visuomenėje tam tikros profesinės grupės, tokios kaip gydytojai, mokytojai, neturi autoriteto.

Mokslo žmonių ir visos švietimo sistemos autoriteto praradimas yra labai pavojingas, jis gresia rimtais padariniais. Ne tik tokiais, kad šiemet rugsėjo 1-ąją Vilniuje trūko 150 mokytojų. Aš prognozuoju, kad kitų metų

rugsėjo 1-ąją Vilniaus mokyklos pradės darbą be maždaug 400 mokytojų. Tai reiškia 7 mokyklos visai be mokytojų. Tai nėra labai pesimistinė prognozė, yra ir pesimistiškesnių.

Lietuvos valstybė po 20 - 25 metų bus tokia pat, kokia šiandien yra jos mokykla. Ir negalės būti kitokia — stebuklų būna, bet nereikia jų norėti iš Dievo kiekvieną dieną.

Bet kodėl taip nutiko? Dėl tų struktūrų? Jei tų struktūrų nebuvo kuo užpildyti, gal jų visai nereikėjo kurti?

Dabartinėje nepriklausomybėje mes daugybę struktūrų paveldėjome iš sovietinės valstybės. Tas struktūras protingai transformuoti labai sunku. Kai gamykla užsidaro, visi mato. Mokykla neužsidaro — joje tiesiog niekas nevyksta. Kai gamykloje niekas nevyksta, nėra produkto, ji bankrutuoja. O mokykloje mokiniai vis tiek ateina, išeina, ateina, išeina — kaip dabar pamatuoti, kad produkto nėra, kad iš tikrųjų nevyksta intelektualinis gyvenimas? Žmogus ateina į universitetą, prasėdi jame ketverius metus ir išeina iš jo toks pats, kaip atėjo, arba dar blogesnis.

Kodėl taip yra?

Todėl, kad tai yra valdiški pinigai, todėl, kad jų niekas nekontroliuoja. Elgiamasi pagal principą, kad yra mokama už bet ką, bet po mažai. Visa mūsų švietimo sistema, aukštojo mokslo sistema pakliūna į tokias keistas žirkles — pinigų duoda per mažai, kad galėtų kontroliuoti, ar kad galėtų būti kokybė ir savikontrolė. Tai yra tokia būklė, kad net ir

tie pinigai, kurių yra per mažai, paleidžiami vėjais.

Taip išeina, kad kalčiausia valdžia?

Labai lengva ką nors paimti ir apkaltinti. Kalta visa visuomenė. Nemaža dalimi kalta okupacija. Žinoma, politinė bendruomenė yra tam, kad spręstų problemas. Bet politinė bendruomenė ilgą laiką nesuvokė problemas esant, o dabar trūksta politinės valios jas spręsti. Kad aukštasis mokslas Lietuvoje yra problema, politikai pradėjo suvokti tik pernai. Dabar aukštąjį mokslą jau ištikusi baisi krizė. Man atrodo, kad didžioji dalis politikų iki šiol nesuvokia, kokia padėtis yra bendrojo lavinimo mokyklose. Jie žino tik vieną dalyką, kurį rodo per panoramą — per mažos mokytojų algos. Manau, kad dauguma mūsų vadinamojo politinio elito įsivaizduoja, kad užtektų mokytojams dvigubai pakelti algas ir viskas išsispręstų. Aš domiuosi švietimo sistemos būkle, mano žmona yra mokytoja — mano supratimu, mokykla taip pat yra labai gilioje krizėje. Vien mokytojų algų pakėlimu jos neįveiksi. Vis kyla klausimas — mažos ar didelės tos mokytojų algos? Už normalų darbą jos yra apverktinos. Bet nepaisant to, dalis mokytojų šiandien jas gauna visiškai be jokio pagrindo.

Kokia šiandien yra mokykla?

Pirmiausia mokykla neturi jokios aiškios raidos krypties — kad kažkas būtų keičiama, jei matoma, kad yra negerai. Prirašyta labai daug gražių dokumentų, bet yra mažai žmonių mokykloje ir mažai vadovujančių švietimui, kurie tikrai žinotų, kam reikalinga mokykla. Daugelis mokytojų dirba iš inercijos. Kai tradicija yra nenutrūkstanti, kai gerai

funkcionuoja aukštoji mokykla, tai mokytojas ateina iš aukštosios mokyklos su vidiniu žinojimu, ką jis darys mokykloje, kokia bus jo funkcija, misija joje. Šiandien tarp pedagogų žmonių su tokiu vidiniu žinojimu yra aiškiai mažuma. Jei nėra to vidinio žinojimo „ką aš čia veikiu“, kaip tada mokinys gali žinoti, „ko aš čia esu“? Na, tėvai liepia, tai einu, visi eina, tai ir aš einu. Nėra aiškių gairių, kurios visus kreiptų — ir mokytojus, ir mokinius.

Egzistuoja, pavyzdžiui, toks įsitikinimas, kad mokyklos vienintelis tikslas yra netrukdyti, nes žmogus mokytis nori savaime, iš prigimties. Aš manau, kad tiesos ieškojimas yra prigimtinė ypatybė, jeigu jos niekas neslopintų, jei netrukdytų jai reikštis, tai ji reikštųsi. Kartais žmogus ateina į aukštąją mokyklą ir matosi — jam visiškai neįdomu ką nors suprasti, jam apskritai niekas neįdomu. Atrodo, kad jis nėra toks iš prigimties, tiesiog jam per 18 metų buvo visiškai „atmuštas“ noras ką nors išsiaiškinti.

Ko mokykla turėtų išmokyti mokinį, kad atėjęs į universitetą jis būtų sąmoningas?

Drįsčiau tvirtinti, kad ir formalių žinių išmoko labai mažai. Ir kuo toliau, tuo mažiau. Aš pats esu labai skeptiškas dėl tų formalių žinių, mane labai gąsdina, pavyzdžiui, valstybinio istorijos egzamino apimtis, jam reikalingų datų kiekis. Man atrodo, kad tarp teorinių reikalavimų, kurie yra surašyti, ir galutinio rezultato žioji praraja. Tas teorinis reikalavimas yra nelogiškas, labai išpūstas ir todėl jis visiškai nerealizuojamas. Štai aš pirmame kurse dėstau literatūros teoriją. Natūraliai turėčiau laikytis prielaidos, kad kas jau kas, o žmonės, atėję į

filologijos fakultetą, turėtų mokėti vidurinės mokyklos literatūros teorijos kursą. Nemoka radikalčiai. Nežino dalykų, kurie pagal programą yra penktoje, septintoje klasėje.

Dabar apskritai labai daug šnekama, kad studentams trūksta motyvacijos mokytis. Kokios, Jūsų nuomone, to priežastys?

Šituo klausimu aš esu labai politiškai nekorektiškas. Manau, kad pradinę mokyklą gali baigti 99%, pagrindinę — 80%, gimnaziją — 50%, aukštąją mokyklą pačiu geriausiu atveju 30% vienos kartos gyventojų (dabar į aukštąsias mokyklas stoja 80% abiturientų). Tada viskas atsistos į savo vietas. Nes niekas taip netraumuoja gerų mokinių mokykloje, kaip pusė klasės „voliojančių durnių“. Lygiai taip pat ir atmosfera universitete labai priklauso nuo to, kas susirenka — dažnai susirenka žmonės, kuriems akivaizdžiai ne vieta aukštojoje mokykloje pagal elementariausius intelekto sugebėjimus, pagal visą jų ligtolinę raidą.

Manote, kad būtų įmanoma pasiekti tokių procentų?

Politiškai ne. Dėl to mes šitoje baloje ir sėdėsime. Visuotinis vidurinis išsilavinimas yra Europos Sąjungos principas. Todėl gimnazija dabar tapo pradine mokykla. Ar galėtų būti toks radikalus skirtumas tarp kelių geriausių gimnazijų ir kelių blogiausių mokyklų Lietuvoje, jeigu egzistuotų koks nors bendras standartas? Bet nėra jokio bendro standarto, jis yra popieriuose. Net toje pačioje geresnėje mokykloje geriausio ir blogiausio mokinio rezultatai taip skiriasi, kad nelabai gali įsivaizduoti, kaip jie išvis gali būti šalia. Šiandieninė pedagogika apskritai yra linkusi į integruotą

ugdymą. Gal tai ir geriau, nei, suskirstyti į, atsiprašau, „durnus“ ir protingus, bet tada akivaizdu, kad į tai reikia investuoti. Jei nieko neinvestuoji, o bandai, pavyzdžiui, daryti širdies operaciją su technika, kuri skirta tik kojoms nupjauti, kokie gali būti rezultatai?

Čia galima visaip galvoti. Ar reikia, pavyzdžiui, elitinės mokyklos? Socialdemokratai valdo Lietuvą didžiąją dalį jos nepriklausomybės laikotarpio. Jei jie būtų tikri socialdemokratai, licėjus neegzistuos. Kaip gali gyvuoti mokykla, penkis kartus geresnė už kitas, į kurią surenkami geriausi mokiniai? Kas čia per nelygė? Aš nesakau, kad aš už tokią politiką, bet viskas taip ir yra, kad

niekas neaišku.

Kokios to pasekmės? Kokių trūkumų pastebite studentų, kuriems dėstote, vertybių sistemoje?

Kad būtų trūkumų vertybių sistemoje, vertybių sistema turi būti. Žmonių, kurie turėtų aiškias vertybių sistemą, visuomenėje nuolat mažėja. Labai nemažai daliai žmonių išvis toks klausimas nekylo. Studijos reikalauja ilgalaikės psichinės įtampos, reikalauja pasirinkimų — ką aš čia darau ir kodėl darau, ar laukiu, kol man sugrūs kažką į burną kaip sumuštinį, ar aš pats kažko ieškau. Aukštoji mokykla iš principo blogai funkcionuoja, dabar ji siūlo prastą kokybę. Bet ir joje

yra vienas kitas geras dėstytojas. Studentas turi pats brautis į vidinius kambarius, ieškoti gero dėstytojo, su juo tartis. Bet norint atėjus į aukštąją mokyklą ieškoti dėstytojo, kuris vadovautų, rinktis tarp dėstytojų, kiek tą leidžia sistema, kiek neleidžia — sistemą griauti ir bandyti ją pritaikyti prie savo tikslų ir poreikių, reikia tuos tikslus turėti, reikia savo poreikius suvokti.

Kiekvienas iš jūsų, pažvelgęs į save, jei apmąstymo mechanizmas yra stiprus, gali jau tokio amžiaus paklausti — kas aš esu, ką veikiu, kokios mano vertybės? Vertybėmis reikia rūpintis. Bet pradėti reikia nuo savęs.

Karnavalas

Kostas Jakeliūnas

Karnavalas buvo trumpas ir kokybiškas. Jis kažkaip netikėtai baigė, na, norėjos dar. Pala, ką tas šmikis ką tik parašė? Jei norėjo dar, tai, po šimts perkūnų kažką reiškia.

Dekoracijos. Ooo!!! Puiku! Apskritai kažkokia „paišiorių“ fuksų karta (valio valio valio!!!).

Renginys nebuvo stebuklas (nes net ir pačios geriausios dekoracijos neišgelbės prasto scenarijaus), bet, priešingai nei paskutiniai karnavalai, šis buvo gerai padarytas bei įdomus. Jei per karnavalą (išskyrus unikalius kompleksuojančius individus) niekas nezyzė, tai jau daug ką reiškia: juk Karnavalas, daugelio žmonių nuomone, yra proga išsirekti, pasirodyti. Kažkaip po karnavalo susidarė įspūdis, kad

man ne vienam patiko, taigi, pagal visus dėsnius kitąmet turėtų laukti pribloškiantis mediumas.

Koncertas po karnavalo.

Čia fuksams teko susidurti su netikėtais sunkumais: buvo nebeleista samdyti grupių, todėl

pasiūlyta organizuoti diskoteką arba grojančius liceistus.

Manau, buvo padarytas teisingas sprendimas ir atsisakyta diskotekos idėjos (vargu ar buvo atvejų, kai diskoteka pasiteisino). Išsidūkom, išsišokom... Dėkui!!!

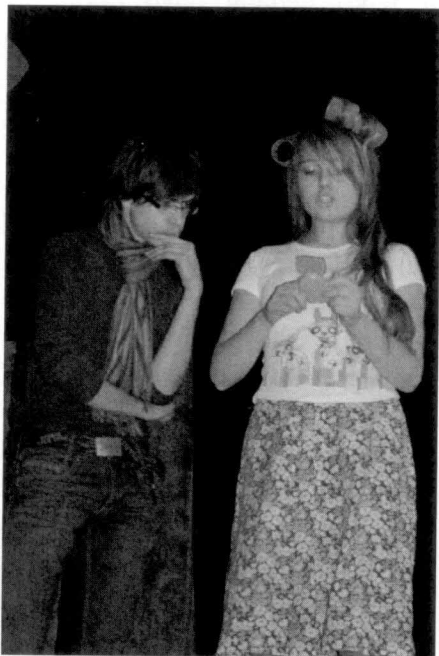
Mediumas

Pagal antrokus...

Unė Kaunaitė

Užkulsiai.

Antrokams Mediumas šiemet buvo žodis, kurį tarėme su pagarba ar net baime balse. Visada prieš jį sakydami padarydavome nedidelę pauzę ir kiek pritylindavome balsą. Atsarga juk gėdos nedaro... Taip, matyt, mūsų surengtas Karnavalas giliausiai į atmintį įsirežė mums patiems ir jo persekiojantis šešėlis taip gąsdino,

kad kiekvienas jautė spaudimą prisidėti. Padaryti. Nustebinti. O po Karnavalo „Anduose“ švietusių antraštę „Šokiai išgelbės pasaulį“ tarpusavyje dažnai pacituojame. Kad nepamirštume. Todėl nenuostabu, kad pirmuosiuose susirinkimuose dėl renginio buvo garsiai ištartas griežtas nusistatymas: „Svarbiausia siužetas. Šokių bus, bet jokių būdu ne per daug.“

Bet siužetas negimė taip

lengvai, kaip norėjosi. Visi žinojo, kas turi vykti, bet scenarijaus vis nebuvo ir nebuvo... ir visa kita atsirado pamažu, repetuojant. Šalia repeticijų keliamo triukšmo virte virė nemažiau atsakingas darbas — dekoracijos. O kokių planų tik nebuvo! Nerviūriniai skliautai ir dar nežinia kas... Nors prireikė pusės paros, tačiau salė bent jau buvo paruošta penktadienio popietę. O štai rūbai buvo siuvami iki pat paskutinės akimirkos. Dar generalinėje repeticijoje kam paklausus, kur apranga, arčiau stovintis atsakydavo: „Dabar siuva. Turėtų iki renginio spėti. Atneš...“ Chaosas ir nieko daugiau. Nejaugi tokioje maišatyje gali kas nors gimti? Vargu ar tuo tikėjo net patys antrokai, mat generalinėje repeticijoje nesimatė iš džiaugsmo švytinčių veidų... Jie suspindo tik pasibaigus pačiam renginiui, kuris gal net labiau pribloškė ne žiūrovus, o pačius antrokus. Pastarieji po renginio negalėjo ištarti žodžių ir tik lūpomis šnibždėdavo: „mes tai padarėm...“ Ir iki tol nekalbūs scenos darbininkai ir aktoriai staiga prakalbo ne tik apie vargus, bet ir apie džiaugsmus. Visi kaip vienas liudijo, kad Mediumo dėka ne tik artimiau susipažino su visu kursu, bet ir atrado iki tol neregėtų talentų (juk visi matė miesto šventę, tiesa? Tuomet neturėtų kilti klausimų, kokių naujų talentų...). O svarbiausia — gavo atostogas, apie kurias kiekvienas tikras liceistas svajoja visą gyvenimą: tarp keturių 104

kabineto sienų. Licėjuje. Kasdien. Tad ar gali būti kas nors geriau? Net jei dėl Mediumo antrokai ir neišsimiegojo per atostogas ar kiek pablogino kai kurių pamokų pažymių vidurkius, tačiau rezultatas pateisino pastangas. Likom laimingi dėl to, ką sukūrėm. Net jei ir žinom, ką galėjom padaryti dar geriau..

Trečiųjų akimis...

Kostas Jakeliūnas

Nuomonė.

Netrykštu didžiu noru parašyti panegiriką, tačiau kartais konstruktyvi kritika per daug [mane] riboja.

Aš pats matęs du mediumus (atrodo), ir abu jie man patiko — pakankamai išdirbta, subtilu ir ta ta. Tačiau šiųmetis mediumas yra pirmasis, kuris mane sužavėjo (užvežė, t'sakant). Pradžia kaip pradžia — daugmaž tipiška. Bet kuo toliau, tuo labiau žiūrėdamas supranti, kad tai ne šiaip pirstelėjimas, tai renginys. Daugmaž viskas apgalvota, bet svarbiausia — žmonės žino, kaip įspūdį sukelti. Juk yra žmonių,

kurie išmano, kaip suregzti techniškai tobulą renginį, bet tai ir bus techniškai tobulas renginys. Turi tikėti, ką darai, tai turi tave vežti, turi būti dėl to truputį (kodėl truputį) pamišęs. Tu gali žinoti, kaip sukurpti labai gražų ir įdomų pažiūrėti renginį. Na. Ir. Kas. Tas pats, kaip su kursiniu ar beveik bet kuo: ką žmogus daro, turi daryti nuoširdžiai. Žodis „nuoširdžiai“ kilęs nuo „nuo širdies“: iš gelmių, iš, sakykime, prado. Tik tada žmonės patikės. Tada bus efektas.

Galbūt aš naivus, neturiu skonio, buvau pasyvus šmikis, bet mane antrokai papirko (ne, ne daukantine natūra), ir nors tu ką: šypsojaisi aš, mieliaji, vėpsojau ir nesveikai kikenau.

Pirmas įspūdis patekus į Aktų salę — trošku, Aktų salė atrodo nebe aktųsališkai ir trošku. Apšvietimas šaunus, o visas interjeras iš tiesų atskleidžia novatorišką požiūrį (panegirika? Greičiau banalokas polemiskis straipsnis. Na ką gi). Iš tiesų sugebėta meistriškai izoliuoti salę nuo viršuje esančios ventiliacijos sistemos, bet, kalbant be ironijos, salės išvaizda man trinktelėjo. Žmogus iškart patenka į mistinio laukimo būseną, jis tikisi, jo

dėmesys sukaustomas. Kai prasideda vaidinimas, minia daugumą pasiruošusi.

Pats vaidinimas yra komedija, kaip ir turbūt visi renginiai licėjui (išskyrus Šimtadienio vakarinę dalį?). Komedija gera tuo, kad gerai paruošta gali nupirkti daugybę žmonių. Tai, žinoma, indikuoja apie tam tikrą renginio lygio ribotumą, bet kai didelė dalis publikos yra nusiteikusi varotojiškai („pralinksminink mane“), tai yra labai suprantama.

Kvaila būtų teigti, jog žadžiama buvo vien per licėjaus renginiams būdingą humoristinę potekstę.

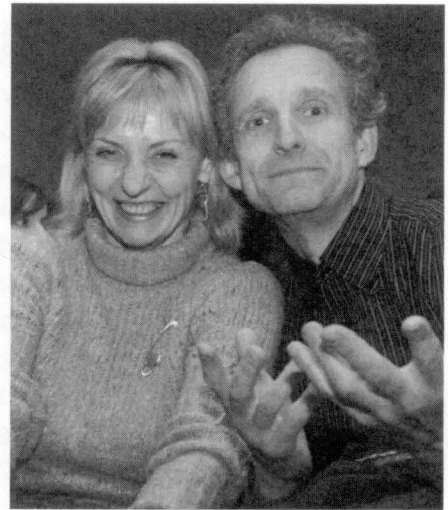
Vaidinimas.

Maža būtų pasakyti, jog antrokai nepasišuklįjo. Greičiau jau antrokai išlakavo. Scenarijus išbaigtas, kaip ir, kiek buvo matyti (parodyta), vaidyba. Man labai patiko patys aktoriai, nes, primityviai pasakius, labai aiškiai kalbėjo! Tiesiog vaidyba buvo įtikinama.

Gyva muzika. Žmonių šypsenos per renginį, liaupsės po jo. Nesusilaikau: žmonės, pavarėt! Ir vėlgi — išbaigta ar bent jau taip pasirodė. Bala nematė, kaip buvo: įspūdis nepakartojamas. Gaivališka.

Miesto šventė ar kaip ji ten. Na, kai pro tave pravažiuoja vienratis, kažkur klampoja kojūkžmogis (išmoko Medio diena vaikščioti?) ir vyksta visoks birzgalas, kurio net neįstengi įžiūrėti, nes visko pilna visur, tai žiopteli. Na, hm. Išradingumo netrūksta, žmonės gali eit dirbt kompanijos įvaizdžio kūrėjais.

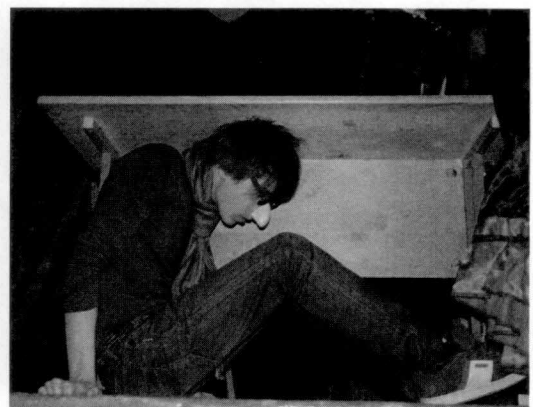
Trečiokų namų darbai. Aš pats pasakyčiau taip: „bet

mes stengėmės!“. Paliko įspūdį, kaip mokytojas J. po renginio išdėjo trečiokų namų darbus į šuns dienas, tiesa, priminė, jog ir laiko nedaug buvo duota. Ir dėl šuns vargdienų, ir dėl laiko intervalo dietos sutinku.

Taigi išskyrus trečiokų namų darbus ir dar ką nors, ko mano pašamonė man neperdavė, renginys buvo labai renginiškas. Tai reiškia, jog jis buvo gyvas, jis judėjo. Žinot, kaip kokia rašalinė pliuza ar „Skysta erdvė“ kažkurioj ŠMC parodoj.

Prisipažinsiu, daug ko neatsimenu, bet ne todėl, kad miegojau, o todėl, kad visko buvo tiek daug. Kaip išmokau iš vieno plaukuoto licėjaus veikėjo, valio, draugai! (susilaikau nuo rusiško ekvivalento). Splendid (kaipgi nepabaigsi angliškai (dviguba ironija)).

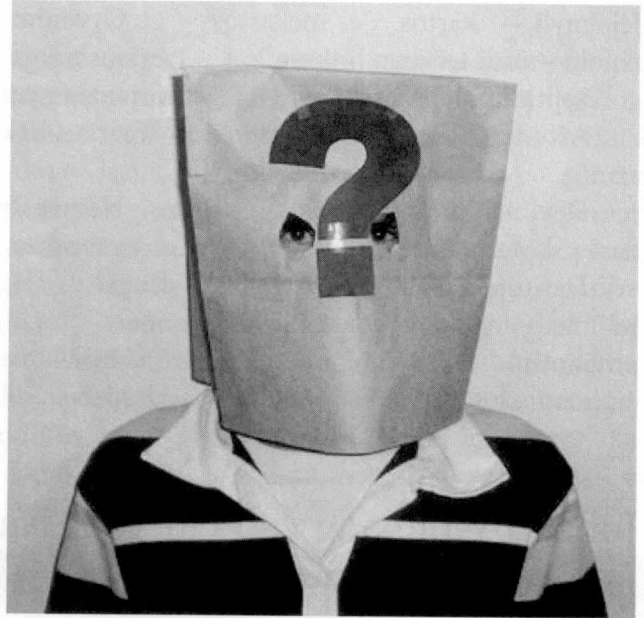

Nerealūs atsakymai į nerealius klausimus

GyvenimoExpertai

Sveiki. Atsikėlę ankstų rytą staiga supratote, jog pasaulis apsvirtė aukštyn kojomis ir nieko jame nebesuprantate? Pamiršote gyvenimo prasmę, o gal tiesiog nebepamenate, kaip išvis reikia gyventi? Jūsų dienos tapo nuobodžios ir monotoniškos, o ilgi, vieniši bei ilgesio kupini šeštadienio vakarai ėmė gniuždyti? O gal jūsų antroji pusė ėmė elgtis kažkaip keistai ir jūs imate nerimauti? Tuomet mes čia kaip tik tam, kad paverstume jūsų gyvenimus bent kiek gražesnius ir priverstumėme jus pamiršti visas negandas. GyvenimoExpertai pasiruošę atsakyti į visus klausimus, išspręsti visas jūsų bėdas ir drauge su jumis lyg niekur nieko nužygiuoti į doros kelią (arba bent palydėti ten). Jūs klausėte — mes jums atsakėme:

Kiek trys kiškiai turi kojų, jeigu ausys nesiskaito?

Dainius, 2d

6 arba 9, priklausomai nuo to, kaip pažiūrėsi.

Labas. Man 14 metų, esu fuksė. Jau beveik metus mokausi Licėjui, bet niekaip nesusirandu vaikino. Išbandžiau viską — trumpus sijonus, basutes aukštais kulnais gruodžio mėnesį, aptemptas bliuzeles... Pasidariau ryškesnį makiažą, tačiau ir tai nesuveikė. Ką man daryti? Kaip gyventi toliau? Padėkite man!

Meilutė

Brangi Meilute, smagu gauti tavo laiškutį. Manome, kad bėdelė tikrai verta mūsų dėmesiu. Stengsimės išlikti nefamiliaručiai. Lino Gelažansko telefono numeriukas redakcijai žinomas — atėik ir susitarsim. Ne už „ačiū“, žinoma. Svarbiausia labai norėti, pasistengti ir tikėti.

Ką geriau valgyti — sviestą ar margarina?

Princas ant balto žirgo

Turiu trečią variantą — „Delma“. Paieškok jo savo šaldytuve. Reklama byloja, kad Delma meškutis gyvena kiekvieno namuose.

Kur baigiasi vaivorykštė?

Ketvirtokė.

Atsakome retoriškai: o kas bendro tarp parkerio ir koridoriaus? Tarp penalo ir vandens stiklinėje? O tarp Rudmino ir Aleksinės? A?a?a?

Kokia būna pirmoji ką tik gimusio žmogaus mintis?

Vaivoras

Pakrypavo pempė, kur ne kur patriukšmaudama skrisdavo kielė, gandraš nevidonas nešdavo vaikus. Vienas iš jų buvau aš.

Ar galima įsimylėti žmogų, nežiūrėjus jam į akis?

Vaivoras

Šis klausimas mums sukėlė daug abejonių. Galiausiai priėjome išvadą. Mielas Vaivorai, tai apsprendžia lytis. Jei esi vaikinas, akys nėra pirmoje vietoje. Jei tu mergina, susidomėsi ir rūbais.

Kaip atsikratyti merginos per dešimt dienų?

Futbolo_mylėtojas

Futbolo mylėtojai, manome, jog tau padėtų tokie veiksmai:

Pirmą dieną vis kartok jai, kad esi „Derevenskij genij iz Litvy“.

Antrą dieną ant batono ar duonos tepk gryną lietuvišką kastingą.

Trečią dieną sužinok išrinktosios močiutės telefono numerį ir kalbėdamas su ja valandų valandas vis žarstyk komplimentus, gale pridurdamas „Ne taip, kaip jūsų anūkė“.

Ketvirtą dieną išsiųsk jai keturiasdešimt septynias sms žinutes su tekstu „:D“ — žmogus su ūsais.

Penktą dieną įstok į armiją. (Merginoms patinka uniformuoti,

bet ne purvini.)

Šeštą dieną liepk jai kartoti žodžius „Avietė, agrastas ir rožė“. Jei myli — kartos. Jei nekartos žinok — judi teisinga linkme.

Septintą dieną ilsėkis.

Aštuntą dieną iš tiesų stok į armiją.

Devintą dieną įmesk jai į daržą skolos akmenį.

Dešimtąją dieną ji tave paliks.

Jei ne — rašyk redakcijai — nuviliosim.

Ką geriausia gerti norint užsimiršti?

Daug nereikia

↳ GyvenimoExpertų nuomone, geriausia gerti pieną! Galimas variantas yra dyzelis. Tai bent užmarštis užklups!

Nemėgstu lietuvių kalbos, o egzaminą laikyt reikia. Kur dingt?

Matematikas

Atsakymas vienareikšmiškas: Abudabis.

Karas ar taika?

Generolas

Kaip sakė L. Tolitojus, karas IR taika.

Nesjuprantju letjūviškaj, o tju?

Neonas

Ash irgi. Kū darom?

Johann Wolfgang von Goethe „Faustas“ Lietuvos nacionaliniame dramos teatre

Aura Petraitytė

Eimunto Nekrošiaus režisuoto sceninio sapno (pagal J.W.Goete filosofinę tragediją „Faustas“) metu dažnai norėjosi ištarti: „Sustok, akimirka žavinga!“ Ir šį kartą režisierius nenuvylė publikos kviesdamas pažvelgti į klasikinį kūrinį kiek kitaip. Spektaklyje stebino netikėti, bet originalūs scenografiniai sprendimai: futuristinėje

dykumoje besiblaškantis Faustas (aktorius Vladas Bagdonas) vis atsitrenkiantis į kur ne kur spindinčius nupjautinius aliuminio kūgius. Viršūnės, kurių siekia mokslininkas, neegzistuoja daiktiškajame pasaulyje. Antro veiksmo akcentas — milžiniškas kaulas, prie kurio lyg prie lovio pripuola dvasios. Mefistofelis panardina pagrindinį herojų į gyvulišką, pirmykštę būseną: žmogus — tarsi šuo, atsiduodantis instinktams, graužia kaulą ar maskatuoja kojomis, prašydamas paglostyti pilvą. Koks menkas

ir komiškas herojus pasirodo pabudęs iš sapno, kai negali pripažinti, kad buvo sugundytas, ir fanatiškais lazdelės mostais matuoja savo nykią realybę.

Emocinis audinys staiga pasikeičia, kai pasirodo aktorė Elžbieta Latėnaitė, kurdama žaismingą, kiek berniokišką Margaritos charakterį. Aktorė į sentimentalų muzikinį leitmotyvą įdeda tiek širdies, kad publika ūmai pasineria į subtilų, kupiną meilės, jaunutės merginos gyvenimą. Režisierius lyg stiklinius karoliukus veria naivius vaikiškus etiudus: Gretchen tai dainuoja, tai gauda žaislinį arkliuką, tai džiaugiasi papuošalais — padovanotomis veidrodžio šukėmis. Puošmenos, kuriomis puikuoja Margarita — tik vidaus atspindys: visa, ką ji turi gražiausia, yra sukaupta širdyje.

Dvi priešingybės — protas ir jausmai, senis ir mergaitė, Faustas ir Margarita, — nuostabiai pinasi tarpusavyje: dalinasi džiaugsmu suartėję ir nerimsta išsiskyre. Herojė, siekdama suvokti realybę, veržiasi iš kryžiaus nuolaužom

pažymėto rato, bet taip ir neištrūksta. Norėdama sužinoti apie Fausto jausmus, Margarita kaip vaikas buria: myli — nemyli — myli (ramunės žiedlapius pakeičia jos intonacijos). Pati įspūdingiausia yra meilės scena: aistra visiškai apima abu veikėjus. Jie niekaip negali pasisotinti vienas kito glėbiu, tačiau įtampa dar labiau kyla ir lyriška Gretchen mirtis išprovokuoja sukrečiančią kulminaciją. Personažai ūmai atsiveria žiūrovui: visi — nuo velnio iki Dievo — blaškosi, yra akli kaip Faustas. Jie tik bando užčiuopti gyvenimo prasmę.

E. Nekrošius savaip interpretuoja klasikinį kūrinį. Jis meistriškai vynioja nenutrūkstanti siužeto kamuoliuką ir atskleidžia visą emocijų amplitudę: nuo nusivylimo iki euforijos. Publikai telieka tapti sprogstančios varomosios energijos laidininku. Nekrošiaus spektaklis pilnas destruktivizmo, iš tikrųjų teigia gyvenimą, pilną ieškojimų ir paklydimų.

„Hard Candy“, 2005, USA

Rūta Bučiūnaitė

„Hard Candy“ filmo idėja gimė prodiuserio David Higgins galvoje, jis perskaitė laikraštyje straipsnį apie nepilnametes japonės, internete spendžiančias spąstus pedofilams. Susitariama susitikti, tačiau vietoj pažadėto sekso iškrypėliai būna mirtinai sužalojami būrio įpykusių mergaičių. Apimtas įkvėpimo, Higgins pasikvietė į pagalbą scenaristą B. Nelson ir režisierių D. Slade, pertvarkė savo paties butą į filmavimo aikštelę (filmas nepriklausomas, biudžetas nesiekė milijono) ir per 18 dienų susuko šokiruojančią 104 minučių psichologinę dramą, kuri nepraranda įtampos iki pat paskutinio kadro.

Pagrindiniai veikėjai 14-metė Heilė (Ellen Page) ir fotografas Džefas (Patrick Wilson). Ką

fotografuoja — nesunku atspėti. Po trumpo flirto internete jiedu susitaria susitikti kavinėje, pažintį pratęsia Džefo bute. Ten ir paaiškėja, kad pedofilas, palyginus su Heile, — tik nekaltas avinėlis...

Beveik visas „Hard Candy“ veiksmas plėtojamas vienoje vietoje. Realūs pokalbiai vyksta realiu laiku, per visą filmą buvo panaudotos vos 9 minutės muzikos. Labiausiai akį traukia neįprastai sodrus filmo

koloritas — nuo šaltai mėlyno iki ugninio raudono — nežymiai pulsuojantis pagal Džefo ir Heilės pokalbio nuotaikas.

„Hard Candy“ — įtemptas, prikaustantis dėmesį, vertas daugiau nei šeši indai popkornų. Labiausiai patiks mėgstantiems psichologinius žaidimus, tačiau pažiūrėti rekomenduoju visiems — bent jau tam, kad įsitikintumėt, kad Amerika — tai ne tik Holivudas.

Kalėdiniai pyragai

Aura Petraitytė

Tikri gurmanai vieningai pripažįsta, kad skaniausi saldumynai pakutena gomurį licėjuje gruodį, per Kalėdinių pyragų šventę.

Jei tai būtų romantikų straipsnis, jie sukurtų kažką panašaus į tai: „Žvarbų rytą Aktų salė tapo jaukumo oaze. Kiekvieną pasitiko vanilės ir cinamono kvapų puokštė. Pam param saldėsių pasiilgusios širdys

daužėsi gyvos muzikos ritmu, kol apimtos šventinio džiugesio kibo į šviežutėlius skanėstus.“ Į tai ironiškas naršytojas atsakytų interneto tyrų fraze „Cukraligė niekada nebūna saldi“ ir klausiamai kilsteltų antakį, nes už pyragus surinktos lėšos buvo skirtos diabetu sergantiems vaikams.

Psichologas atskleisų, kad minią valdė pirminiai poreikiai: alkio (per ilgąsias pertraukas monetos skimbčiojo intensyviau),

troškulio (prie gėralo puodelio nusitęsdavo eilės), miego (ant sėdmaišių, palei eglutę, pūškavo sotūs smaguriai), bendravimo (pardavimus skatino pažintys) ir seksualinis (specialus priedas — trečiakursio bučinukai — patraukė net vieno mokytojo dėmesį).

Kalėdų senelis paprasčiausiai pašnibždėtų, kad visi dosnūs smaližiai per šventes sulaukė daugiau dovanų. Dėkui jungtinėms TB1 ir TB2 pajėgoms už naują tradiciją licėjuje!!!

Pasiklydę sapnų karalystėje: licėjaus šimtadienis

Viktorija Navickaitė**O viskas prasidėjo šitaip...**

„Labas rytas, leiskite nuvilkti jūsų paltą, nunešime ją į rūbinę“, „Prašome stabtelti, mes nauausime jums batus“, „Dabar persiaukite šias šlepetes — tikimės, bus patogų“, „Šventinis leidinys specialiai jums“ — taip prasidėjo kone kiekvieno dvyliktoko šimtadienio rytas Licėjuje. O mes, paprasti žmonės, vaikščiojome savais batais, stovėjome ilgiausioje rytinėje eilėje prie rūbinės, patys kabinomės paltus, o už šventinius šimtadienio leidinius ir pinigines paploninti teko. Bet nėra ko skųstis — šventėje sudalyvavo visi (išskyrus tuos, kurie sirgo, slidinėjo, plaukiojo viešbučių baseinuose, neatėjo dėl anglų quiz'o, lietuvių namų darbų arba šiaip, poliklinikoj buvo) ir kiekvienas galėjo džiaugtis pajavairinta diena mokykloje: „Šiek tiek paėję kairėn galėsite sugrįžti į vaikystę ir pažaisiti „Lego“ kaladėlėmis, rūsyje aplankykite labirintą, pažaiskite mini golfa, paklauskite gyvos muzikos „Beveik klube, beveik heaven“ bei nepamirškite pažiūrėti filmo.

Vėliau būtinai užlipkite į trečią aukštą ir išbandykite savo drąsą vaikščiodami mirties karalystėje. Galiausiai skubėkite į pamokas. Dvyliktokų tvarkaraštis kaba štai čia.“ Neįprasta, tiesa?

Tradiciškai — šiek tiek naujovių

Kaip ir kasmet, šimtadienis turi būti įvairiaspalvis, išskirtinis ir paliekantis begalinį įspūdį kiekvienam moksleiviui, o ypač dvyliktokui. Taip buvo ir šįmet — šis tas naujo, šis tas panašaus, kažkas pavykusio ir nelabai bei daug intrigos. Visi vieningai pritars, jog didžiausias šimtadienio netikėtumas buvo dryžuotas Žigulys su Licėjaus emblema (taip, tai tiesa, jį ten įkėlė sraigtasparniu), todėl apie Licėjų buvo užsiminta ir pasaulinio lygio spaudoje (aš kalbu apie dienraštį „15min“), tačiau tai nebuvo vienintelė šimtadienio atrakcija.

Antrasis mokyklos aukštas intrigavo savo puošmenomis — nuotraukos iš Licėjaus mokytojų vaikystės prajuokino ne vieną. Trečiąją aukštą išdrįso aplankyti tik patys drąsiausieji — ne vienas pabūgėlis, pamatęs giltinę, stovinčią prie giljotinos, tekinas bėgo klykdamas laiptais žemyn. Na, o tamsos nebijančius bebaimius stebino trečiųjų sukaltas karstas, pilnas knygų, bei dvyliktokų mirties liudijimai. Šįmet trečiokai išties pasistengė — Lietuvoje svarbūs žmonės buvo prikalbinti vesti pamokas dvyliktokams,

o ilgųjų pertraukų metu į aktų salę milijoninę publiką sutraukė rytinės šimtadienio dalies renginiai, kaip antai „Laidos geriausiųjų apdovanojimais“.

Po vienos pertraukos sekė kita (koks paradoksas!), o jos metu buvo pasiekta dienos kulminacija, vieniems suteikusi galybę laimės ir džiaugsmo proveržių, o kitiems, kaip bebūtų gaila, skausmo ašarų bei depresijos priepuolių. Taip taip, čia apie tą pačią pertrauką, kurios metu buvo praloštas išradingųjų trečiųjų iš kažkur ištrauktas zebro kailio spalvos Žigulys. Atlaikiusi galybę išbandymų, tačiau nė karto nepalūžusi 4B klasė privatizavo visų mūsų bendrą turtą, Žigulį, ir išsivežė jį kažkur iš Licėjaus. Taip baigėsi rytinė šimtadienio programa — netekę automobilio trečiokai pajuto begalinę nostalgiją ir nebepajėgė suorganizuoti daugiau atrakcijų pirmajai dienos pusei.

Ilgai lauktas atėjo vakaras...

Išsipustę ir išsikvėpinę į Licėjų ima rinktis pagrindiniai šventės adresatai, dvyliktokai, bei kitų kursų klasių atstovai, loterijoje laimėję ar burtais pasinaudoję ir gavę pakvietimus į tokį iškilmingą renginį (prizas geresnis nei „Teleloto“). Vienas po kito jie renkasi į aktų salę. Laisvų kėdžių mažta. Prasideda vaidinimas: ligoninės gydytojai įvairiausiai metodais bando išgydyti neįprastus pacientų susirgimus. Trečiųjų sukurtas spektaklis sulaukė visokių atsiliepimų, buvo milijardą kartų apkalbėtas ir išknaisiotas iš visų pusių, tačiau palikime tai žiūrovų teismui.

Pirmą kartą Licėjaus istorijoje

per šimtadienį buvo išnaudotos ir mokyklos kiemelio siūlomos galimybės — renginio svečiai galėjo pasigrožėti išpūdingu šokiu, pademonstruoti kieme stūksančios piramidės — dekoracijos, žyminčios dvyliktokams vos šimtą likusių dienų mokykloje, fone. Po viso to, ko gero, labiausiai lauktas šimtadienio užsiėmimas — furšetas. Santūriai pasistoviniavę ir slėpdami maisto link vis krypstančius žvilgsnius vakaro svečiai galų gale puolė prie taip skaniai atrodančių, viliojančių vaišių. Štai taip ir baigėsi mokyklinė šventė.

Atslūgus aistroms susiformavo nuomonės apie Šimtadienį

Atsiliepiamų būta visokių. Vieni teigia, jog šimtadienis buvo ištisai puikus, antroakai jau nerimauja, kaip reikės padaryti „kažką dar išpūdingesnio“ ir galvoja galimas kitų metų šimtadienio temas. Kiti mano, jog reikėjo kažką keisti. Toli gražu ne visiems patiko trečiojo aukšto dekoro idėja — mirties liudijimai daug kam kėlė pasibaisėjimą, karstas — siaubą, o mirties simbolika — nepasi-

tenkinimą. Kritiškai pažiūrėta ir į vakarinės dalies vaidinimą — neva jo būta per ilgo, per daug ištempto, banalaus ir neprofesionalaus. Prieštarinių nuomonių paskatinti paklausinėjome Licėjaus bendruomenės narių apie jų išpūdžius:

Kokį išpūdį paliko šių metų šimtadienis?

Tomas Tvarijonas, 4d:

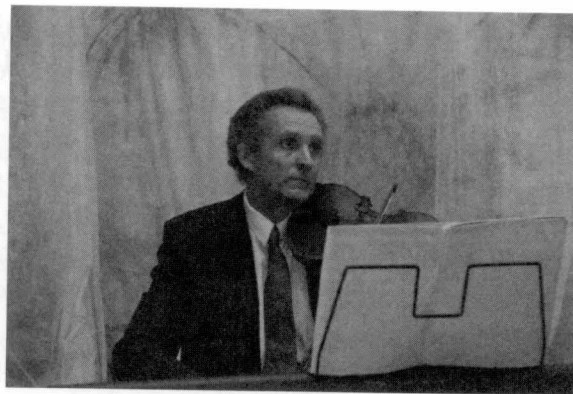
Viskas labai puiku. Dieviškiausia šimtadienyje buvo 12-okams vedamos pamokos. Ypač ta, kurią skaitykloje vedė mokytoja Bitinienė su kompanija. Vakarinėje dalyje gražiausia idėja buvo kiemelyje vykusi programa, trečiokai šauniai sugalvojo išnaudoti šį Licėjaus kampą... Man patiko, kad padarė pertrauką tarp vaidinimo ir valgymo. Tai — privalumas. Tiesa, mes patys, dvyliktokai, nekaip pasirodėm su savo testamentu. Nors rašėm visi, bet jis man labai nepatiko. Šventė turėjo vieną didelį trūkumą — nebuvo priversti apsiverkti, visi turi verkti per savo šimtadienius.

Ugnė, 2b:

Man niekas nepatiko ir aš pykstu ant trečiokų. (**Visai visai niekas?**) Na, gal rytinė dalis buvo ganėtina pavykusi, bet aš labai nusivyliau dėl 104kab. išniokojimo. Kokie ten per debesėliai? Ir dar perdažyti neleidžia.

Inga, 1a:

Man daugmaž patiko, nors iš vyresnių pasakojimų apie šimtadienius, tai tikėjaisi kiek išpūdingesnio. Žiauriausias dalykas tai buvo veidrodis trečiame aukšte, kur neva reikia pažiūrėti ir pamatysi žmogų, iš valstybinio egzamino surinkusį

mažiau nei 93 proc... Ten pasižiūri ir net nupurto.

Klausėme trečiokų:

Ar esate patenkinti galutiniu rezultatu ir ar visas idėjas pavyko realizuoti?

Matas, TB1 (jis prašė parašyti, kad yra iš Kanados ir kad jo kalba netaisyta):

Galutinis rezultatas išėjo visai neblogas, visas detales sujungėm į vieną didelį burbulą, t.y. burbulinę visumą, nors, žinoma, visko tikrai nerealizavom ir daug idėjų liko neišpildyta. Pavyzdžiui, spektakliui buvome visai nepasiruošę — jis buvo mūsų pirma generalinė repeticija. Noriu paneigti gandus, jog scenarijus buvo baigtas tik prieš pora dienų, bet su jo kūrimu tikrai buvo problemų. Žmonės kūrė atskiras scenas pavieniui, po to jas teko kažkokiu būdu sujungti į vieną bendrą vaidinimą, o tai nebuvo labai paprasta. Ir vaidinant susidūrėm su problemom.. Buvo ten tokia scena, kai niekas nežinojo, ką reikia daryti. Pamiršom žodžius ir tada reikėjo „mušt“ laiką, veikt ką nors, kol kas nors išgelbės. Ir kalbos, kad norėjom pasipuikuoti — kažkokia nesąmonė. Mes gelbėjom situaciją. O kalbant apie rytinę dalį... Man nelabai patinka atnaujintas 104 kabinetas. Tie žydri debesėliai mane trikdo. Šiaip jie visai nieko, bet galėjo būti subtilesni. (O

ką patartum dabartiniams antrokams kuriant šimtadienį?)

Na, mes matėm šaunų jų šių metų pasirodymą per mediumą, kuris tikrai buvo puikus, ten Joris labai gerai vaidino. Jis nelanko kokio dramos būrelio? Nesvarbu. Tai va, pamatę gerą mediumą laukiam ir gero šimtadienio. Siūlyčiau jiems pradėti repetuoti kuo anksčiau (esu tikras, kad taip nebus), nes taip daug problemų išsprendžia. P.S. Anos — Onos ir Karolinos šokis mane pakerėjo.

Mantas Nemanis, 3b:

Gal ir gerai viskas išėjo, bet nerealizuotų idėjų tai tikrai galybė buvo... **(Gali pateikti pavyzdžių?)** Na, pavyzdžiui, norėjome užtvindyti kiemelį iki kokio trečio aukšto ir padaryti regatą. Pripilti daug vandens ir pastatyti laivų. Nepavyko. Galutiniu rezultatu visgi esu patenkintas — vargiai galėjom ką geriau sugalvoti. **(O nemanai, kad renginiui kažko trūko?)** Jei ko ir trūko tai tik juodaodžio ir baudžiosvos temos. Tik neklausk kodėl — tiesiog trūko.

Maksas, 3d:

Apskritai šimtadieniu esu patenkintas. Vaidinimas buvo

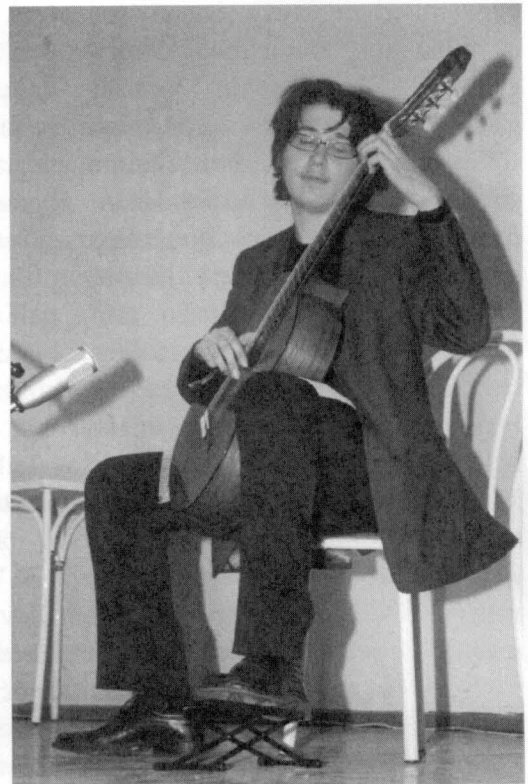
ne visiškai surepetuotas ir dėl to nemažai improvizavom, be to, daug ko nesuvaidinom, kas buvo iš anksto sugalvota. Daugelis kritikavo mūsų spektaklį ir aš sutinku su pagrindinėmis pretenzijom: jis buvo per ilgas ir neatidirbtas, tačiau mes nelipome į sceną tam, kad pasipuikuotumėme ir žiūrovai pusantros valandos mumis grožėtūsi. Žinoma, neturėjome užmojų sukurti genialų dramaturgijos šedevrą — tiesiog norėjome padaryti paprastą, nesudėtingą vaidinimą su minimaliu moralu, kurį būtų bent kiek malonu žiūrėti. Reiktų suprasti, kad viskas buvo daroma iš širdies ir su didžiule meile ketvirtokams. Tikrai nuoširdžiai. **(Ką patartum antrokams?)** Išnaudokite stipriąją savo ankstesnių pasirodymų pusę — gyvą muziką. Taip pat turite gerai vaidinančių žmonių. Išnaudokite juos. Pakelkite kartelę — pasistenkite padaryti šventę tiek ketvirtokams, tiek sau. O pabaigoje — ačiū mokytojui Jankauskui už tai, kad mus „išmuštravo“.

K l a u s ė m e
4-okų:

Ar galėtumėt palyginti anų metų šimtadienį, kurį suruošėte patys, su šiuo, adresuotu jums?

Ieva, 4c:

Man patiko šių metų šimtadienio rytinė dalis. Manau, ji buvo geresnė nei mūsų, bet nieko nekaltinu. Aš tikrai

nesitikėjau šlepečių — kodėl mes taip nesugalvojom??? Nors irgi turėjom savų privalumų. Pavyzdžiui, tikiu, kad mūsų vakarinė dalis buvo labiau nusisekusi. Šių metų trečiųjų spektakliui trūko puošnumo ir iškilmingumo, gražių kostiumų... Ir dar viena pastabėlė trečiokams: daugiau niekada nekveskit jokių Auštrevičių ar Paulauskų į jokių renginių — man tikrai nebuvo įdomu klausytis, ką jie apie kažkokias žemes kalba.

Vilius Metelionis, 4d:

Mūsų šimtadienis buvo įvairesnis, nors šis, ko gero, aukštesnės kokybės. Bent jau dekoracijų atžvilgiu tai tikrai. Nors mūsų kursas jų prigamino daugiau, bet šįmet trečiųjų rankų darbas buvo kokybiškesnis ir labiau stebinantis nei mūsų. **(Ir dar... Viliau, kaip pasikeitė tavo gyvenimas gavus „Laidos populiariausiojo“ apdovanojimą? Ar pastebėjai kitoniškus aplinkinių žvilgsnius?)** Apdovanojimas

privertė mane labiau pasitikėti savimi. Toji statulėlė išties paglostė mano savimeilę. Dabar ji stovi lentynoje gražiai apšviesta šalia kitų mano apdovanojimų. O apie gyvenimą... Iš pradžių nepajutau jokių pokyčių, tačiau dabar imu pastebėti, jog vis daugiau merginų eidamos pro mane staiga nualpsta... Manau, susilaukiu daugiau jų dėmesio nei anksčiau. (O P.Joniškis pridūrė: „Ir vaikinų taip pat. Bet tu parašyk, kad jis jau turi gyvenimo draugą ir yra užimtas.“ Ir Povilo ranka lėtai apsvijio Viliaus kaklą taip priversdama judviejų kūnus dar labiau susiglausti...)

Galiausiai — šventė mokytojų akimis:

Vida Lisauskienė, lietuvių k.:
Mano nuomone, šis Licėjaus šimtadienis išties puikiai pavyko. Pamačiau gražų renginį, kurio idėja realizuota pasitelkiant pačias įvairiausias raiškos priemones.

Tiesa, kai kas mane nemaloniai nustebino. Manau, kad mirties motyvas trečiame aukšte nėra pati geriausia priemonė išreikšti ir iliustruoti egzaminų baime. Puikiai suprantu, jog postmodernizme nebelieka šventų dalykų ir taip toliau, tačiau nemanau, jog dvyliktokams buvo malonu matyti šalia savo gimimo datų prirašytas ir mirties datas bei jų priežastis. Be abejo, į visa tai galima pažiūrėti ir per juodojo

humoro prizmę, tačiau šioje vietoje aš išlieku senamadiška. Didžiausią įspūdį man paliko Licėjaus kieme pastatyta piramidė — kalendorius, simbolizuojanti 100-ą dienų iki egzaminų. Manau, jog šalia tokio meno kūrinio vakarinės dalies vaidinimas buvo kiek per lėkštas ir ištemptas, tačiau visos dainos ir šokiai renginyje man pasirodė labai tikri, nuoširdūs ir puikiai papuošė šventę.

Saulė Stončiūtė, teatras:

Kadangi šimtadienio šventė vyksta nuo ryto iki vakaro, taigi pagrindiniais vertinimo kriterijais pasirinkčiau renginio organizavimą ir atmosferą. Liceistai išradingai, kūrybingai kuria vizualią atmosferą: tai atskleidžia licėjaus puošyba, instaliacijos, nuotraukų galerija. Vakarinėje dalyje aš mačiau ne vaidinimą. Šimtadienio vakarą publikai buvo rodoma vaidinimo repeticija. Vaidinimo, kuris gal ir turėjo aliuziją į prasmingą idėją, bet ji nebuvo atskleista.

Scenarijaus autoriai „pasiklydo tekste“, o šeši drąsuoliai nepabūgo scenoje atskleisti to, ko nebuvo scenarijuje. Nuoširdžiai kalbėjau su vaidinisiais žmonėmis pabrėždama, kad jie turėjo pasitikėjimo ir drąsos užlipti į sceną nežinodami, kuo viskas baigsis, tačiau, matyt, jie pamiršo pagarbą sau ir žiūrovui. Jie nėra profesionalūs aktoriai, kurie mokėsi aktorinio meistriškumo paslapčių, nėra profesionalūs scenarijų rašytojai, bet tikrai suvokia, kad net liaudies dainos atlikimui pirmiausia reikia 99 procentų darbo ir tik 1 procento talento.

Džiaugiuosi, kad per daugiau nei pusantros valandos trukusią vaidinimo repeticiją bendromis

kantrios bei geranoriškos publikos ir vaidinusiųjų valios pastangomis, šimtas kažkelintą dieną „išėjome iš ligoninės“.

Antanas Skūpas, matematika:

Kaip bebūtų gaila, rytinėje dalyje man neteko dalyvauti, tačiau vakarinė šventės dalis man labai patiko. Vaidinimas pasirodė pavykęs — manau, jog visi ten vaidinę aktoriai turi išties didelį potencialą. Žinoma, buvo galima šiek tiek pakoreguoti spektaklio scenarijų, tačiau bendras vaizdas man atrodo visai neblogas. Šauniai atrodė visos mokyklos puošmenos, o ir vaišės buvo labai skanios. Jei kas ir buvo šimtadienyje negerai, tai viskas buvo taip nežymu, jog aš ir nebepamenu. Tikriausiai, jei būtų buvę kažkas rimto, tai tikrai atsiminčiau.

Vilija Dailidienė, lietuvių k.:

Šimtadienis man patiko, tačiau, kaip ir daugelis, turiu pastabų vakarinės dalies vaidinimui. Visi vaidino tikrai šauniai, tačiau trečiųjų vaidinimas kažkiek man priminė E.Nekrošiaus režisuotus spektaklius. Na žinot, kaip ten būna — pagauna ir nebepaleidžia. Jų vaidinimas truko lygiai 1,5 valandos. Profesionaliam teatre vidury tokio spektaklio yra daroma pertrauka. Tam, kad ir žiūrovai, ir aktoriai galėtų atsipūsti ir pailsėti. Šis trečiųjų vaidinimas tikrai galėjo būti trumpesnis. Negaliu lyginti jo su nei vienu anksčiau matytu šimtadieniu, nes šįkart ir pačiai teko prisidėti prie visokių organizacinių reikalų. Kiekvienų metų šimtadienis būna vis kitoks — tai priklauso ir nuo to, kokius žmones išleidžiame. Šių metų šventė man paliko gerą įspūdį ir tikiuosi, kad kitąmet viskas bus dar šauniau.

Diena su Palmira Bitiniene

Viktorija Navickaitė

- 04:00 Miegū.
 05:00 Vis dar miegu.
 05:45 Širdis nujaučia artėjant nelaimę. Vis dar miegu.
 06:00 Šoku iš lovos apimta panikos.
 06:30 Bandau pažadinti virškinamąjį traktą.
 07:00 Vejuosi autobusu.
 07:30 Eidama į licėjų sutinku būrelį gražaus jaunimo (*čia aš!!!*).
 08:00 Prasideda procesas.
 08:30 Procesas tęsiasi.
 09:00 Dieną pagražinu quiz'iu.
 10:00 Dar vienas quiz'iu.
 (Quiz'iuikai po vieną

~nevaikšto!)

- 11:00 Trečiasis quiz'iuikas nemeuos...
 11:30 ... o ketvirtas garantuos!!!
 12:00 Kavos gėrimo pertraukėlė su mokytoja D. Račkauskiene aptariant naujausius licėjaus gaudus.
 14:00 Valandėlė kančios su 2d ir gyvenimas vėl tampa gražus...
 16:00 Nors licėjus po truputį ir tampa namais (bendradarbiai jau kukliai teirujasi, ar beturiu kitus, mat nuolat sėdžiu čia), keliauju į tikruosius, kur manęs jau laukia. (*Mes pakeliuj namoooooooooooooooooooo, PA-KE-LIUI NA-MO!!!*)

- 17:30 Aptariu dienos džiaugsmus ir rūpesčius su savo gyvenimo draugu.
 18:30 Darbas virtuvėje (gyvenimo draugas pažeria užuominų apie augantį maisto poreikį ir riaumojantį virškinamąjį traktą.)
 20:00 Namų darbai kitai dienai (*taisau, taisau quiz'iuoką, rašau, rašau ketvertuką...*).
 21:30 Saldus miegelis už viską brangesnis...
 00:30 Miegū.
 03:15 Vis dar miegu.
 05:45 Širdis nujaučia artėjant nelaimę...

Madų šou

Vera Bukina

Pentadienį, balandžio 18-ąją, į Licėjaus aktų salės duris pasibeldė ilgai lauktas Madų šou. Šįmet daugiau kolekcijų sulaukęs, jau tradicija tapęs renginys pateikė ne vieną staigmeną, tačiau apie viską nuo pradžių.

Pasiruošimas renginiui

Likus kelioms savaitėms iki renginio, koridoriuose pasirodė plakatai, skelbiantys apie artėjantį lemtingąjį vakarą. Kūrėjai sujudo, prasidėjo repeticijos visose įmanomose ir neįmanomose licėjaus patalpose. Renginio organizatoriai taip pat kibo į darbus. Išaušus trečiadienio rytui, likus vos porai dienų iki šventės,

prasidėjo salės rengimo bei puošimo darbai. Raudonu kilimu uždengtas podiumas ir scena, didžiulės raudonos užuolaidos, kurias, kaip kalbama, pats Lietuvos nacionalinis operos ir baleto teatras Licėjui skolino, ant

sienu kabantys meno darbai — visa tai turėjo suteikti kukliai salei prabangaus spindesio. Tačiau įdomiausiai, be abejo, atrodė scenos šone stovėjęs fontanas su galinga čiurkšle aukštyn trykstančiu vandeniu! Tiesa, mažai kam teko girdėti ir kažin ar kas nors ryžosi įsivaizduoti, jog fontano viduje žibėjo mažytės raudonos lemputės — vienas iš daugelio paslėptųjų fontano privalumų, kuriais kūrinių architektai glostė savąją savimeilę. Fontano gamintojams teko gerokai pasukti galvą montuojant šį šedevrą, tačiau jų pastangas vainikavo sėkmė — fontanėlis veikė, tiesa, ne be šalutinio poveikio — tądien ant Licėjaus laiptų telkšojo balutės.

Renginio komisija

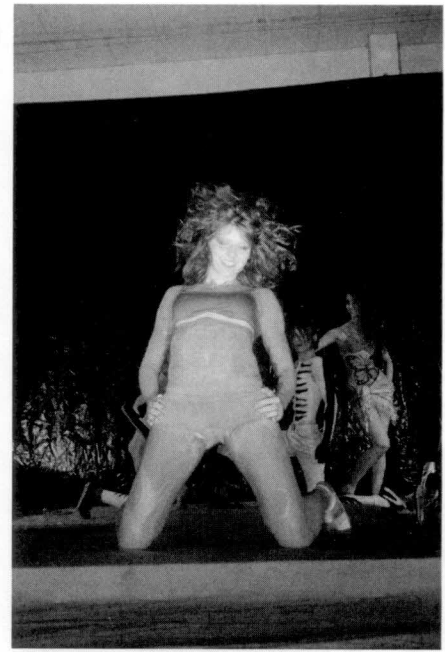
Atėjus svarbiajam vakarui viskas vargais negalais buvo paruošta. Kaip ir pridera, renginys šiek tiek vėlavo. Galiausiai scenoje pasirodė vedėjai — pagrindinė Madų šou organizatorė Viktorija Navickaitė (2d), pasipuošusi šaunia juodai raudona suknele, ir visiems gerai pažįstamas trečiokas Dominykas Broga (TB1), šiaip taip sutikęs apsilvilti kostiumą. Pasveikinę publiką vedėjai supažindino žiūrovus su renginio komisija, kurią sudarė liceistai Saulė Grybėnaitė (2d) ir Gytis Žaldokas (3a), mokytojai Rimvydas Markeliūnas bei Vida Pasausienė ir parduotuvių tinklo „Pepejeans“ atstovė Baltijos šalims Dovilė Mikaliūnaitė. Didžiausiu siurprizu tapo komisijai pirmininkauti pakviestas stilistas bei televizijos laidos „Mados reidas“ vedėjas Mantas Petruškevičius.

Kolekcijų pristatymai

Komisija stebėjo ir vertino septynias mokinių kolekcijas, kurios taip pat pateikė staigmenų. Pavyzdžiui, pirmokų kolekcija „Patriotizmas“ visus gerokai pralinksmino. Tarsi paklausę žymių Juozo Statkevičiaus žodžių apie pilkus it cepelinai lietuvius, fuksai nusprendė šią mintį įkūnyti realybėje. Jie pademonstravo stebėtinus cepelinų formos kostiumus, nubarstytus „spirgučiais“, ir net sušoko savotišką cepelinų šokį.

Gaivių vėjų įpūtė ir jungtinis antrojų projektas „Unbelievable“. Modeliai pristatė ne rūbus, o piešinius ant kūno vabzdžių tema — vadinamąjį bodypainting'ą. Trečiokių „Sirupas“ parodė lengvą ir svajingą šokį, kolekcija „Cactus Inn“ nukėlė į laukinius Vakarus, o „Visai visai vienodai“ — sugražino žiūrovus į vaikystę.

Kaip ir reikalauja konkurso taisyklės, apdovanotos buvop tik dvi kolekcijos — geriausiu šou paskelbta 12-okių kolekcija „TV fashion“, o geriausios kolekcijos titulu apdovanota 3-iokių „Šizanova“. Pirmojoje s v a r b i a u s i a s e l e m e n t a s buvo didžiulis „televizorius“, iš kurio ant podiumo nužengė šokančios m a n e k e n ė s . „ P r i s i m i n i a u tokį siaubo filmą „Skambutis“, — juokino publiką renginio vedėjas Dominykas, — ten irgi pabaisos iš

televizoriaus ropštėsi. Tik šitos mergaitės labai gražios, jų tikrai negalima lyginti su taja,“ — taisė situaciją jis. Geriausia kolekcija išrinkta „Šizanova“ taip pat stebino publiką atsineštinėmis dekoracijomis — ant scenoje ištiesto tinklo pasirodymo metu merginos kabino popierines figūreles, džiugino žiūrovus romantišku šokiu. Trečiosios nominacijos „Geriausias modelis“ apdovanojimą namo parsinešė viena pagrindinių „Šizanosos“ manekenių Norgailė, mat, pasak Rimvydo Markeliūno, paskelbusio nugalėtojus, toks ir turi būti modelis.

Išvados

Nors visas šou buvo suorganizuotas rūpestingai, renginiui galbūt trūko kulminacijos. Praeitais metais milžiniško populiarumo sulaukusios „Senato kolekcijos“ šešėlis šiek tiek užtėmė šių metų pasirodymus. Tačiau reikia pasidžiaugti, kad tokie tradiciniai renginiai vis dar gyvuoja ir atsiranda žmonių, entuziastingai sutinkančių juose dalyvauti.

Licėjaus kino festivalis '08

Viktorija Navickaite

Tik ką nuaidėjęs „Pravdos vienos minutės“ bei sugriaudėjęs „Kino pavasario“ filmų festivaliams į trasą pagaliau išbėgo ir mūsų mylimos ir puoselėjamos mokyklos organizuojamas vienadienis kino festivalis, kur buvo pristatomi pačių Licėjaus moksleivių kurti trumpametražiai filmai.

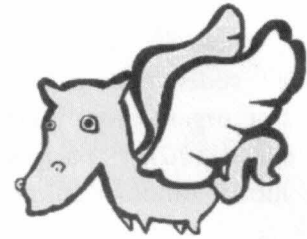
Vilniaus licėjaus kino festivalis — jau tradicija tapęs mokyklinis renginys, į Akropolio kino salę sutraukiantis didžiulę minią moksleivių, mokytojų, o kartais ir visai pašalinių mokyklai žmonių. Šįmet licėistai renginiui pasirinko balandžio 25-os dienos (penktadienio) popietę.

„Renginio tikslas, — sako Gabrielius, vienas iš festivalio organizatorių, — parodyti ir supažindinti visus susirinkusiuosius su moksleivių menine veikla, atskleisti kai kurių licėistų vis dar nepastebėtus talentus bei pomėgius ir galiausiai priversti visus kartu pagaliau pažiūrėti gal kiek neįprastą, tačiau išties gerą kino filmą.“ Gabrielius pabrėžia, jog festivalis tapo tradicija tik dėl pačių licėistų noro bei pastangų kurti, filmuoti, montuoti ir visaip kitaip ruošti renginiui. „Sunku suskaičiuoti kelintas tai iš visų jau įvykusių festivalių. Licėistai labai noriai dalyvauja renginyje ir aktyviai padeda jį organizuojant, taigi tikimės dar ilgai išlaikyti šią mokyklos tradiciją,“ — priduria jis.

Šįmet žiūrovams buvo pristatyti 23 moksleivių kurti filmai, iš kurių kompetetingos komisijos išrinkti skirtingų

kategorijų geriausieji. Šių metų komisiją sudarė su savo filmu „More&more&more“ praėjusiais metais Licėjaus kino festivalyje iškovojęs antrąją vietą, taip pat šiųmetiniame „Pravda 1 minutė“ festivalyje apdovanotas kaip inovatyviausios minutės kūrėjas Laimonas Zakas, buvęs Vilniaus licėjaus prezidentas, o dabar jau spėjęs pabaigti mokyklą Paulius Mieželis, taip pat tarptautinio bakalaureato dvyliktokė ir didelė kino mylėtoja Ugnė Griniūtė bei vienas iš kinomanai.lt kūrėjų, prisistatantis slapyvardžiu NIAC. Filmų autoriai ir režisieriai kovojo dėl geriausio garso, geriausio aktorius nominacijos bei dėl 1-3 vietos.

„Geriausio garso nominaciją gavęs Balio Valentukevičiaus ir Gedimino Jakutavičiaus filmas „Yeah“ komisiją papirko savo originalumu ir išmone pajauti muzikos ritmą ten, kur paprastai jo negirdime, — sako Licėjaus prezidentas Mantas Nemanis. — Jie nustebino netik komisiją, bet ir publiką, todėl tapo vienais iš festivalio lyderių.“ Geriausiu aktoriumi šįmet pripažintas pliušinis rankų darbo meškiukas Rendomas. Apdovanojimą jis gavo už savitą charakterį, požiūrį į gyvenimą bei vertybes, atskleistas filme. 3-iaja vieta džiaugtis galėjo Unė Kaunaitė, pirmąkart pristačiusi savo filmą Licėjaus kino festivalyje, tačiau iškart pripažinta žiūrovų. 2-osios vietos nugalėtoja tapusi Ieva Pajarskaitė su filmu „LEGO klasika“ juokino žiūrovus savo veikėjais — LEGO žmogeliukais - ir pačia filmo idėja, kuri buvo išties originali. „Žiūrovai mėgsta lengvo pobūdžio linksmi

LICEJAUS KINO FESTIVALIS 2008

nuteikiančius filmukus, taigi Ieva buvo įvertinta,“ — sako Mantas Nemanis. Festivalio geriausia pripažinta Milda Vasčiūnaitė, pristačiusi filmą „Voluntary blindness“. Pasak Manto, dėl pirmosios vietos nugalėtojų būta daug ginčų, tačiau Mildos pergalę nulėmė puikūs vaizdo ir garso efektai, panaudoti filme.

Tokio būta 2008 — ujų Licėjaus kino festivalio. Vieni džiaugėsi pergale, kiti jautėsi neįvertinti, tretį tiesiog gerai praleido laiką kino salėje. Tikimės ir linkime šiai mokyklinei tradicijai tęstis dar ilgus metus, priverčiant talentus skleistis.

Festivalio geriausieji:

1-oji vieta: Milda Vasčiūnaitė
„Voluntary blindness“

2-oji vieta: Ieva Pajarskaitė
„LEGO klasika“

3-ioji vieta: Unė Kaunaitė
„Ir aš noriu“

Geriausias garsas: Balys Valentukevičius ir Gediminas Jakutavičius

„Yeah“

Geriausias aktorius:

Rendomas

Kaip mes mylime Euroviziją

Tomas Tvarijonas

Klausimas: „Kodėl“

Atsakymas: „Man labai patinka pažiūrėti, ką naujo ir geresnio sukūrė“

Taigi...

Vinis NR1: Apie praėjusio amžiaus aštuntą dešimtmetį, kada Madonna jau pradėjo rengti savo koncertus stadionuose, ji pasisamdė asmeninį fizinio paruošimo trenerį ir kiekvieną dieną po 9 kilometrus bėgute. Ir tada tampa aišku, kodėl scenoje žmonės salto mortales daro. Taip pat tie, kam yra tekę pabūvoti Deep Purple koncerte, įsitikino, kad būnant virš šešiasdešimt metų amžiaus (Ian Gillan) galima neuždusti, šokinėjant dvi valandas skersai išilgai scenos ant vienos kojos. Išvados: atliekant trijų minučių kūrinių vis dėlto yra įmanoma ir ne tik penktokų diskotekų žingsnelį naudoti.

Vinis NR2: Paganini'o vadybininkas po koncerto pusantros valandos į užkulsius nieko neįleisdavo, nes Paganini's visas tiesiog drebėdavo nuo išsikrovimo. Hendrix'as tai susileisdavo prieš pasirodymą, kad transą pasiektų, o čia žmogus

tiesiog iš savęs. Išvada: kūrinio atlikimas nesusiveda vien tik į pastovų porcelianinių dantų rodymą — galima bandyti tikėti tuo, ką sakai.

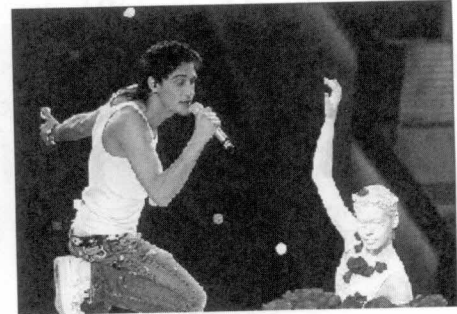
Vinis NR3: Pereinant prie pačios muzikos, aš suprantu, kad išmokti tą penktąjį akordą šiuolaikinės muzikos kompozitoriams yra pragariškas darbas, bet pažiūrėkit į šių metų Eurovizijos nugalėtojus — septintam dešimtmetyje Status Quo su tais pačiais akordais grojo.

Vinis NR4: Žodžiai. Meilė — viskas puiku, neprieštarauju, apie šį žmogaus savisaugos instinktą ne be reikalo ~90% dainų tekstų rašoma, bet...

And heaven knows, just as I do
How many times I've repeated
this
Heaven knows, just as I do
That your name is my only prayer
-- Marija Šerifović
2007 Eurovizijos nugalėtoja

Sugrįžk pagaliau, man sunku be
tavęs,
Aš negaliu būt viena, aš negaliu
susitaikyt —
Su ta mintim, kad tavęs nėra
šalia.
Man reikia tavęs, man reikia tavo
jausmų,
Aš tavo balsą girdžiu, bet
nematau tavęs,
Nejaučiu tavęs, kur tu?
--YVA „Tik Aš Ir Tik Tau“

Vinis NR5: Tik pacituosiu Andriaus Kaniavos <ironija dvelkiančius> žodžius, pasakytus užbaiginėjant vieną iš kūrinių: ~„pabaigos neturiu, tad, kaip kiekvienas save gerbiantis dainų autorius ir atlikėjas, pakartosiu priedainį du kartus“.

Vinis NR6: Pasirodymas (šou) — ypač mėgstama vartotojų dalis. „Vau, ar tu matei kaip dieviškai iš Bilan'o fortepijono ta balerina išlindo“ — Pink Floyd savo „The Pulse“ koncertų ture su savimi vežiojosi 700 tonų įrangos, sutalpintos į pusšimtį vilkikų ir dar, kiek prireikė, lėktuvų — erdvinis garsas stadionuose, lazeriai, aktyvus apšvietimas, video projekcijos, specialiai sukurti oro laineriai ir t.t.t.t.t. Išvados: tikrai monote, jog Eurovizija yra stipriausias įkvėpimo šaltinis?

Vinis NR7: ...vinių nebetiekia — abonentas išjungtas arba už ryšio zonos ribų. Tiekimas, pasirodo, buvo trumpalaikis. O juk tai buvo galima numatyti.

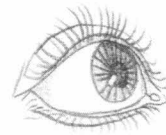

Algis Sinderavičius

Toje nuotraukoje matomos
vestuvės, ten aš buvau pradėtas.

Benas Budvytis

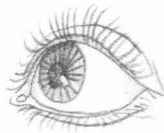
Na, tai ką, nori planimetrijos mokslą paneigt?
Nuo antro semestro, kaip jau supratot, pradėsim ruošti
egzaminui, kol kas matematiką mokėmės.
Tai, ką dabar sprendžiam yra „Ruoškis ir džiauškis“, aš
paruošiu — „Ruoškis ir liūdėk“, o kontroliniai bus — „Švėsk ir
ruoškis“.
Taigi, namų darbai bus iš knygutės „Ruoškis ir puoškis“.

Jankauskas
Tavo tobulumas yra tavo priešingybė.

Vėlyvienė

Bet Petras kur buvęs, kur nebuvęs irgi ten, kaip
saulėgraža.
Oratoriaus taisyklė: stand up, speak up and shut up!

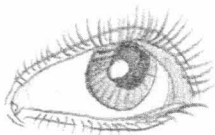
Jūs užknisinėtojai! Kernagis pasakytų „Čiulbinėtojai“.
Tu — pilvo kasytojas.

Prašau, neperneškite savo matematinio entuziazmo ir
neterškite mano klasės.

This reading is not perfect and I do not want to hear it.

Vilija Dailidienė

Dievai nematė tų simbolių!
Mes iš piršto juo išlaužiamė.
Reikėtų ir dirbt, ir gyventi
vienu metu.

Eugenijus Rudminas

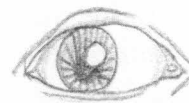
Žodis „žmogus“ nebūtinai
apibūdina jo išvaizdą. Žmogus
gali būti ir moteris.

Fizika visai nesunku: mergaitė
su kasytėm ar be, su suknele ar
be jos...

Paprastai mergaitė būna ore.

Rimvydas Markeliūnas

Vienas kart vienas- lygu du. Jūs
manęs matematikos nemokykit
aš ir pats moku.

Rolandas Čiapas

Mokinys: „Mokytojau, nespausdinkit gal daugiau užduočių iš abiejų lapo pusių...“
Čiapas: „Čia tau ne koks tualetinis popierius, kad iš vienos pusės naudojamas.“